

ните къщи бяха слизали до тук и често си приказваха за тези пътувания, но повечето те приказваха за някакъв бял град, с високи и удобни къщи, с крепости и улици прави като буки. Те завиждаха на гражданите, които носели стоки от други далечни краища и им ги продавали скъпо и прескъпо, а купували стоките на горяните на безценница. Ааа! Ето го този чуден, красив, голям град, за който е трудно да се разкаже колко интересен и прекрасен е той. Но колкото Орфей се дивеше и не знаеше кое по-напред да види, колкото жителите на този град му изглеждаха като някакви същества от друг свят, толкова хората, които пътуваха с владетеля и които спряха сред града да поят добитъка, гледаха равнодушно на всичко и дори се подиграваха и с къщите, и с улиците, и със струпаните любопитни хора.

— Твоят град по-хубав ли е от този? — обърна се Орфей към владетеля.

Владетелят го погали по косата и се усмихна снисходително. Като помълча малко, замислен за съвсем друго нещо, той рече малко заканително:

— Ще видиш.

Като слязоха от колата, за да се поразтърчат малко, Орфей се залепи до един коняр и попита дали градът в който отиват е по-голям и по-хубав. Конярят сви презрително устни.

— Е, млади момко, — рече той, — това е едно нищожно мръсно селище. Истински град ти ще видиш, когато пристигнем в столицата на нашия господар.

Сега вече Орфей повярва, че градът, в който отиваха, е наистина много по-красив и по-голям от този град. Отначало той дори си помисли, че това е столицата на владетеля. Но тутакси си спомни, че говореха за някакво гладко, синьо топло море,